

Cruïlla reial

Hi havia una vegada un regne anomenat Tesha que estava governat per una família formada pel rei, la reina i dues princeses. La princesa gran es deia Elianor i la petita, Lily. Com en tots els regnes de l'època, es buscava marit per a la Lily, ja que l'Elianor ja tenia el seu príncep des de feia anys (havien estat amics desde la infantesa, ella tenia una bona situació econòmica... Ja es sap, la típica parella).

Com a conseqüència d'això, els reis va organitzar justes i tornejos per tot el país. Qui guanyés de cada regne hauria de presentar-se a la competició final, que tindria lloc a Racla, la capital de Tesha, on era el palau reial.

Mentre es decidien els guanyadors de cada lloc i es feien els preparatius per a la final, el que ningú sabia era que la princesa, de nit, s'esmunyia pel castell i baixava al poble, i el que ningú no s'imaginava era que canviant-se de roba, posant-se una màscara i ballant a les festes en honor del seu pròxim casament, la princesa es sentia més ella (o ell) que mai.

Perquè sí que és cert que estava encantada amb la seva vida, el seu estatus i la seva família, però l'única cosa que l'impedia ser feliç era mirar-se al mirall i veure una noia, i mirar-se al Libererio (aquell objecte màgic guanyat feia tants anys en aquella guerra llunyana, que et mostrava a tu juntament amb el que més ansiaves) i veure un noi, amb la mateixa vida, el mateix estatus i la mateixa família, o sigui, veure la mateixa persona d'un altre gènere.

Què fàcil entendre-ho i què difícil li semblava explicar-li-ho als seus pares o tan sols a la seva germana. I la resta del poble ja era un altre cantar... Qui acceptaria una princesa que es sentís príncep? I a més ara, a les portes de casar-se amb un cavaller d'algun regne veí...

Per això, quan va arribar el gran dia es va posar el seu millor vestit i es va pentinar tal i com els seus pares volien; la primera impressió sempre era molt important.

La competició que havien organitzat els reis va ser duríssima per als concursants, "com es nota que el premi es la mà de la filla mimada" pensava la gent, i potser tenien raó, però això no va evitar que uns 20 participants de tot el país resolguessin enigmes, fessin una triatló, escalessin una muralla i recollissin i prepararessin àpats típics del seu regne en un intent d'impressionar la reialesa.

Però una figura va destacar en la majoria de proves per sobre de la resta: un tal Spencer d'Askua va ser el més intel·ligent, ràpid, fort i experimentat en cuina. Quan les proves van acabar i la família es va asseure a decidir, va costar poc escollir-lo com a futur marit.

La notícia es va comunicar l'endemà juntament amb la data del casament, que seria tres dies després, i l'acolliment del poble va ser sorprenentment càlid, ja que tots i totes havien vist de què era capaç aquest noi.

La nit abans del casament, la Lily va sortir a la ciutat com de costum, però baixant les escales del castell es va topar amb una figura encaputxada; les dues van caure i es va trobar cara a cara: la princesa amb l' Spencer, que duia un vestit i els cabells (abans recollits sota el casc) deixats anar. La sorpresa dels dos va ser tan gran que es van quedar uns minuts en silenci mirant-se, fins que ella va donar el primer pas i li va preguntar sobre el seu aspecte. Per tal de tenir una mica més d'intimitat i evitar aparicions desafortunades, van acabar parlant a l'habitació de la princesa.

Ell li va explicar que tot i que semblés un noi exteriorment, dintre seu es sentia noia, i que al seu regne, el poble i els seus pares el recolzaven, però havia sentit que en Tesha això no estava ben vist i per aquest motiu durant el dia s'amagava.

Ella per la seva banda també li va explicar els seus sentiments i la por de mostrar-ho a la resta del regne, i així van estar parlant fins que cadascun va haver de vestir-se i es va celebrar el casament.

Una nit, dies després de casar-se, la Lily va tenir el valor d'explicar-li als seus pares i a l'Elianor qui era realment. La seva germana es va quedar en silenci, sense saber què dir, però els seus pares sí que van parlar i potser massa; li van retreure tot el que havia explicat, li van dir que això era antinatural i que si realment ho pensava, que se n'anés de Tesha, que allà no volien gent així, per molt que fos la princesa.

La Lily i l' Spencer (de nom real Scarlett) van marxar del regne l'endemà i van arribar a Udra, la capital d'Askua, uns dies després. Allà, ella va conèixer la seva família política i el que era tenir una família que realment la recolzés, va canviar-se de gènere i de nom oficialment i va ser el príncep Leo d'un regne que, tot i no ser el seu de naixement, l'havia acollit com si realment fos casa seva.

— Llavors, la princesa per fi va poder viure feliç? —em preguntes quan deixo de parlar.

— El príncep, Jordi, ell era un príncep —et responc.

— Això volia dir jo... Però, va ser feliç?

— És clar que sí, per fi va trobar el seu lloc al món.

— I tu com ho saps tot això? —Preguntes, interessat.— És que eres allà per veure-ho? Vives a Askua?

No t'arribo a respondre, tot i que tampoc pensava fer-ho, perquè truquen a la porta i quan obro, el carter em dona un sobre tancat amb un segell ostentós.

“Hi ha coses que no canvien” —penso.— Vinga, a rentar-te les dents i a dormir, Jordi — em giro per mirar-te,— la teva mare està a punt d'arribar i em renyarà si encara estàs així quan et vegi.

— D'acord, avi —contestes corrent cap al lavabo.

Llegeixo la carta mentre sento el soroll del raspall elèctric: “Amb afecte, Elianor.” És l'última frase. Somrient, sento com crides desde l'habitació que vagi a fer-te un petó i a

dir-te bona nit, deixo la carta a la taula i vaig a allitar-te; hi ha històries que és millor deixar-les per a un altre dia.

RONDALLA MIREIA RUIZ EL DESCAMPAT

Fa molts i molts anys hi havia una vegada un nen que es deia Itzan, que vivia en un poble petit del sud de França. Portava el cabell negre i rinxolat i els seus ulls eren d'un verd maragda. L'Itzan era un noi de 15 anys que vivia al camp amb els seus pares i avis. La seva família era molt pobre i el feien treballar al camp amb ells. Era una família amb costums molt tradicionals i estimats per tots. Un dia, L'tzan estava treballant pel camp quan va veure un noi ros d'ulls blaus com el cel d'aquell dia, que de sobte se li va apropar. Es van quedar en silenci fins que el nen misteriós es va presentar. Va dir que es deia Oriol. Seguidament, van començar a parlar i es van fer amics.

A partir d'aquell dia, l'Itzan esperava tots els dies a tornar a veure'l i ell sempre que podia apareixia i es passaven tot el dia parlant, jugant, passejant... Van passar uns mesos fins que l'Itzan es va adonar de que sentia alguna cosa més que amistat per l'Oriol, però no volia dir-ho perquè en aquell moment estava prohibit ser homosexual. Li molestava perquè s'ho explicaven tot i el fet de no dir-li el feia sentir malament. Un dia, van anar a donar un volt pel camp ells dos per passar la tarda i es van asseure en un descampat . Al capvespre, l'Oriol li va dir que feia un temps que estava comportant-se estranyament amb ell i l'Itzan, sense pensar-s'ho, li va clavar un petó. L'Oriol es va quedar bocabadat i sense dir res se'n va anar d'allà. L'Itzan es va posar a plorar quan ja no el podia veure. Es va passar tota la nit en aquell descampat plorant mentre la seva família el buscava per tots llocs. Al final, el seu avi Ernest el va trobar adormit amb les llàgrimes que havien brotat dels seus ulls per tota la cara, les va assecar i se'l va emportar a casa.

L'endemà, ningú de la família li va dir res excepte el seu avi Ernest, que quan va tenir un moment va anar a parlar amb ell sobre el que havia passat. Mentre l'Itzan era al camp, l' Ernest va aprofitar per parlar amb ell, però no va servir de res, ja que no li va contestar, només li va dir que s'havia barallat amb l'Oriol però que estava bé.

Van passar unes setmanes i l'Itzan s'anava animant poc a poc, encara que no es parlava amb l'Oriol. Un dia, va decidir que l'aniria a buscar al poble i se'l va trobar. L'Oriol se'l va emportar al camp on l'havia deixat l'últim cop i li va confessar que ell també sentia més coses que amistat, però que no n'estava segur quan se li va declarar i per això havia sortit corrent. Molt tímidament, l'Oriol es va apropar per fer-li un petó. Des d'aquell dia van tornar a ser més que amics i quan ningú els veia feien veure que només eren amics. Amb el temps, van créixer i van decidir anar-se'n a un altre poble no gaire més lluny del seu, on van viure junts i van ser molt feliços per sempre.

Hi havia una vegada en una caseta molt llunyana a la ciutat de Virgo, va néixer un nen molt petitó. El nen es deia Jan, o més bé així li van posar el seus pares. El petit Jan era molt petit, als 10 anys encara no arribava al metre d'alçada i era més prim que un ratolí de ferreteria.

El fet que fos tan prim i petit va fer que els seus, aparentment, amics li fessin bullying. Fins i tot els seus pares el miraven d'una manera estranya. Ell sabia de tot. En Jan era un nen molt llest, li passaves un llibre de cavalleria i en menys d'unes quantes hores, te'l memoritzava. Tenia un talent fabulós, però en aquella època no servia de res si el nen de la família no era ben fort. En Jan estava molt adolorit per dins, cada dia pensava i somiava ser un gran cavaller, per així havia nascut i el seu destí ja estava fixat (o això creia ell).

Un dia, quan en Jan estava llegint un llibre al terrat de casa seva, va passar un noi, l'Ernest, que sense que el mateix Jan s'adonés, s'havia enamorat d'ell. En aquella època, l'amor homosexual encara no es permetia, i en Jan ho sabia, per això no li va dir res d'aquells sentiments a ningú.

L'endemà, l'Ernest es va aturar al costat d'en Jan i li digué:

- He sentit parlar de tu. Els adults diuen que ets escòria perquè no pot prendre el paper de ser cavaller, però jo crec que tu ets molt bo, ja que ets molt llest. - Va afegir - Jo sóc molt fort, podries ensenyar-me les coses que sàpigues de cavalleria i jo et podria entrenar.

En Jan no sabia que dir, però al final va acceptar el tracte de l'Ernest.

Així van passar uns quants anys i en Jan encara seguia molt petit. En canvi, l'Ernest s'havia convertit en un gran cavaller. Els dos havien salvat la ciutat de Virgo moltes vegades d'impostors i van tenir grans lluites contra altres potències. Els rei de Virgo va nomenar l'Ernest capità de l'exèrcit i a en Jan conseller militar. Seguia passant el temps i un dia, van trobar el rei mort al

seu lliit. Era moment de buscar un successor, ja que el rei no tenia descendents. L'únic candidat va ser l'Ernest, ja que en moltes ocasions havia salvat Virgo; no podien escollir en Jan perquè era massa prim, pensaven. L'Ernest, en convertir-se en rei va fer pública la relació que mantenia amb en Jan. La veritat és que en Jan i l'Ernest ja eren parella des de feia molts anys, però com que havia estat prohibit l'amor l'havien amagat a tothom. No va ser una sorpresa que tothom es quedés bocabadat.

Els ciutadans no estaven d'acord amb aquella relació, però tampoc podien fer res, així que no en van fer cas, ja que els preocupava més la seva seguretat i no hi havia ningú més adient al lloc de rei que l'Ernest. I així es com es va permetre l'homosexualitat.

Una reina tenia tres filles: una mandarina, una tarongina, una melmelada i aquesta història s'ha acabada.

Un món distòpic.

Hi havia una vegada, el Jordi, un nen de família tradicional que hi jugava a la ribera del riu, que es trobava davant de la seva casa, la rutina de sempre degut a les diferències que hi tenia amb els seus pares i fugia d'ells. Els ulls blaus de l'infant van discernir un peix de molts colors i atraïgut per aquest el va seguir riu abaix. Mai es va imaginar el que podria veure aquell dia ja que, sense donar-se'n, es va allunyar molt del seu poble i en va arribar a un nou lloc.

Els cabells foscos del Jordi eren molt semblants als dels nens que observava des del darrere d'un arbust. No sabia on es trobava, però ràpidament va captar com estava organitzada la societat d'aquesta nova civilització que acabava de descobrir. Molt sorprès del que els seus ulls veien va romandre al seu lloc amagat, no hi estava acostumat a veure el panorama que es presentava davant seu, ho veia molt confós degut a que tot estava invers al que el van ensenyar quan era petit. Poc temps li va prendre per meravellar-se d'aquest món que hi havia trobat i es que no veia distinció entre els ciutadans, eren casetes de pedra on podia veure dins a pares cuinant i a les mares que portaven llenya. Li va agradar la idea de no tallar-se els cabells ja que en va visualitzar a alguns nois amb aquest llarg, no com ell que desde sempre va pensar que el seu cabell era més bonic llarg, però els seus pares no el deixaven portar-ho així. El Jordi va fer cara d'espantat perquè no va adonar-se que una parella s'acostava a ell, estava molt distret observant la increïble societat. El nen d'ulls blaus va somriure nerviós i la parella només es va presentar i van donar-li la benvinguda al seu món, al que repetidament van anomenar "món feliç". El Jordi, gràcies a les explicacions de la parella, que cap diure, eren dos homes, va comprendre que en aquell lloc no hi podia trobar un rostre trist, era un món feliç i els rols d'home i dona no definien les activitats que realitzaven, tot això era indistint, llavors, era un món just, on no existien les desigualtats.

Els dos homes li van preguntar al nen si volia que el tornessin al seu lloc, a la seva casa, però també es podia quedar amb ells. El Jordi, després de pensar-ho va escollir tornar a casa degut a que volia explicar als seus pares totes les meravelles que havia vist i com tots eren feliços en aquell poble. D'aquesta forma, el nen va tonar a casa i en el camí, prop de casa, es va trobar amb el seu millor amic, el qual li va explicar tota la civilització que va descobrir i de la manera com estava organitzada permetia que tots siguin feliços. Al seu amic, el Jaume també va quedar sorprès amb els relats del Jordi i esperaven tots junts poder explicar-ho als pares.

El Jordi, feliç de que la seva millor amistat hi estava d'acord amb ell, es va vestir de valor i va presentar els seus descobriments als pares, tanmateix, es va penedir aviat ja que al seu pare no li va agradar gens la idea de com estava organitzat aquell poble. Per evitar qualsevol cosa, el nen va quedar tancat a la seva habitació per al pare. El Jordi no comprenia perquè al seu pare no li agradaven aquells ciutadans, tots ells eren feliços i a la seva casa no hi era així, llavors va decidir ser feliç. Ell va escollir la seva felicitat, encara que al pare o a la mare no li agradés, però ella aniria a trobar-se altra vegada amb el poble del riu abaix i no tornaria. El nen no acceptaria les tradicions del pare, que sempre li parlava d'aquestes, ell volia ser feliç i la societat que va trobar era molt feliç. Ara tenia que trobar la forma per escapar i després d'unes nits, va escoltar al seu amic, que li cridava desde la finestra.

— Jaume, calla— va dir el Jordi. — Els meus pares dormen.

— Jordi, pots saltar, jo t'agafaré— va dir el seu amic mentre estirava els braços.

El Jordi no s'ho va pensar, va llançar-se i el Jaume el va agafar sense problema. Malauradament, després d'algunes rialles van veure com les llums de casa del nen d'ulls blaus s'encendien. En un obre i tancar els ulls van veure al pare del Jordi a la porta de casa i els dos nens van fugir el més ràpid possible que les cames li permetien. D'alguna forma van perdre al pare i en plena foscor van seguir el soroll de la corrent del riu i van caminar fins trobar aquells arbustos i arbres on el Jordi es va amagar, molt prop del món feliç.

Els mateixos dos homes van donar la benvinguda als nens i el Jordi molt content del seu assoliment, va abraçar al Jaume. El nen, una mica trist va deixar al seus pares però al menys es trobava en aquell món que tant li fascinava, junt amb el seu millor amic. I conte contat, aquest conte ha acabat.

La princesa desapareguda

Una vegada hi havia un noi molt intel·ligent que s'havia criat al castell d'un rei gèneros i bo amb els seus súbdits. Aquest noi era sempre a la biblioteca llegint tots els llibres que trobava i aprenent constantment, com si això fos l'única cosa important al món: la saviesa. Quan no podia ser-hi, acompanyava el príncep a totes les seves aventures, per evitar els continus accidents que aquest ocasionava.

El rei sempre havia tingut confiança a ell per cuidar del seu fill i per això, quan van complir la majoria d'edat, va esdevenir l'ajudant reial del príncep successor, i durant aquests anys van viure junts una gran quantitat d'històries i van ajudar molta gent, amb la valentia del príncep i la perícia d'ell.

No obstant això, un dia es va donar que la princesa d'un regne veí havia desaparegut i el príncep es va veure molt capaç de trobar-la, encara que el noi començava a sospitar de les estranyes circumstàncies del succés: ningú havia entrat a la cambra de la princesa, ningú no l'havia vista des que va baixar a la cuina i va agafar menjar per a varis dies i a més a més, quan arribaren al castell per veure quina altre pista podien trobar, el pare de la princesa els va dir que aquell que la trobés es casaria amb ella, perquè ja havia fet els setze anys i era a l'edat de casar-se.

Van emprendre el seu camí, seguint el rastre que la princesa havia anat deixant mentre el príncep només pensava a les decoracions de les seves noses i que finalment podria donar-li descendència al seu pare, però el noi cada vegada estava més convençut que la princesa no havia estat segrestada, sinó que ella mateixa havia decidit escriure el seu propi camí i s'havia anat pel seu compte. No sabia com dir-li al príncep que pot ser haurien de deixar-la tranquil·la sense que semblés com si ell dubtés de les seves capacitats o volgués desobeir les seves ordres.

Així van anar succeint-se els dies mentre ell enganyava al príncep per seguir malament el rastre i aquest no parava de pensar a la seva recompensa i si la princesa era o no bonica, cosa que feia al noi enfadar cada vegada més, sense que ho pogués controlar. Però al novè dia, quan eren caminant per un bosc molt bonic i florit, van escoltar com una veu angelical s'obria pas travessant els arbres i la gespa, trucant-los, demanant-los que s'apropessin i, com era d'esperar-se, ningú es va resistir, i van anar directes cap a la font d'aquella veu.

Després d'un temps caminant a través de les plantes, aquestes van començar a disminuir al seu voltant, i el bosc va retrocedir fins que trobaren un llac molt gran just enfront d'ell, a la clariana més perfecta que s'havien trobat mai. La veu tornà a escoltar-se i van deixar d'observar el paisatge per cercar a la noia que els tenia hipnotitzats, fins que al costat del llac, van veure una petita cabanya, de la qual la seva xemeneia treia fum i les finestres deixaven veure un còmode habitatge d'una habitació. La veu que cantava venia d'allà.

Es van mirar als ulls com si necessitessin la confirmació de l'altre per adonar-se que tot estava passant de veritat i que no s'havien tornat bojos, i començaren a apropar-se al lloc amb certa pressa. Quan el príncep va picar a la porta, la veu es va aturar, i la princesa que havien estat cercant durant tota la setmana va aparèixer, sense cap ferida i amb un somriure que va desaparèixer quan va reconèixer les vestimentes del dos visitants. Sabia per què hi havien anat, i no li agradava. Va començar a plorar, i el noi va veure quant mal li feia a la princesa la idea de tornar al castell i casar-se amb algú desconegut, pel que va treure el príncep per parlar amb ell, i li va dir tot el que pensava:

—Mon príncep, la princesa té dret a cercar-se la seva vida i no podeu casar-vos amb ella en contra de la seva voluntat —va dir.

—Però aquest era el tracte amb el seu pare, i jo ho he de complir si vull mantenir el meu honor intacte —xiuxiuejà, amb la veu tensa.

—No heu pensat en que si no la portem al castell no hi ha cap tracte que complir? Podríem dir que no la vam trobar, i que no hi ha cap pista que assenyali que ella ha estat segrestada en realitat.

—No ho estàs entenent, la paraula d'un príncep és important i jo parlo en nom del meu pare.

—Fes-ho per mi.

Es van quedar ambdós en silenci, el príncep assimilant les seves paraules, i el noi apenedint-se d'haver obert la boca.

—Què vols dir amb això?

No s'ho va pensar molt, i de cop i volta va atreure el príncep cap a ell i li va donar un petó, no feia falta cap paraula. El príncep va respondre al petó, cosa que va sorprendre al noi i, després de separar-se, els dos van arribar a la conclusió de que s'anirien i deixarien a la princesa en pau. Ella es va mostrar molt agraïda i van tornar junts a casa. I catacric, catacrac,

catacrac, catric

conte contat, conte finit.

Adrià/Nahuel
8/12/21

B1A

Eter

(Primer, això és una esfera, no qualsevol esfera normal. Pot imitar la forma de qualsevol ésser o objecte sense vida en aquest món. Vaig decidir llançar-ho a la terra i observar-ho. Durant un temps, va assumir la forma d'una pedra, situada a una zona nevada. Un llop solitari divagava des del nord, i un cop es va quedar sense forces, per la gana i el fred, va morir. "Això" prenc la forma del llop, i va adquirir una consciència. Tant el malestar com les ferides copiades del llop es van regenerar en pocs segons. Enregistrant a la seva ment les noves sensacions de fred i vent, va prosseguir a caminar sense cap rumb)

- Per fi estàs de tornada, estic tan content de que estiguis fora de perill! Sabia que no t'oblidaries de mi. Vinga, anem a dins - va dir un jove.

(Hi havia moltes coses desconegudes, era un lloc tan encantador. Si "això" pogués parlar segurament diria "vull quedar-me aquí per sempre". Aquest noi sense nom va ser el primer a conèixer-lo. A més del noi, no hi havia més gent al voltant. Fora sol hi havia cases que des de temps enrere estaven en mal estat)

-Després de la nevada és difícil trobar coses seques, podem fer servir les fustes de la casa de la meva tieta. Jaja... ho sento... ho sé molt bé. Si alguna vegada tornessin, es s'enfadarien molt. Bé, no es pot evitar. Si no fes això, moriria - va dir el noi de manera sarcàstica.

(S'agita el llop)

- Per descomptat que tornaran! Només fa 5 anys des que se'n van anar, només cinc. Se'n van anar més enllà de l'horitzó, segons ells és com el paradís! Hi ha un munt de peixos i fins i tot una cosa que anomenen fruita, gent més intel·ligent que nosaltres que viu feliç cada dia - va dir el noi amb un gran somriure a la cara.

("Això" simplement es quedava quiet absorbint el coneixement i ensenyaments del jove xaval)

- Estàs llest per marxar? Segons el meu oncle si seguim tot recte a partir de casa seva arribarem al paradís. Pel que anirem en línia recta - va dir el xaval entusiasmat.

(Una estona després, una tempesta de neu va començar a estendre's per la zona)

-No es pot veure res, però eventualment apareixerà un mur de la mida d'una muntanya. Hem recorregut un gran camí, ja no es veu el mar, això és un gran avenç - va dir el noi.

(De sobte hi va aparèixer un gran os de 15 metres sota d'uns carretons)

-Ves amb compte, és un os gegant, i estava dormit sota els carretons, però hem resultat familiars - deia el noi amb por.

(L'os l'hi clava les garres al noi deixant-lo mal ferit, però ràpidament el llop l'ataca ràpidament rebent molts atacs mortals però revivint fins matar al os)

-Guau, com has fet això - deia el noi malferit.

(“Això”, es transforma en l'os gegant i s'emporta al noi fins l'aldea una altra vegada)

-No sabia que et podies transformar, i curar-te les teves ferides, ja m'agradaria a mi fer això, malauradament crec que jo no resistiré molt més temps. Ara que hi penso mai te posat un nom, crec que et posaré Eter, és com una abreviació d'etern - deia el noi mentre es moria.

(Malauradament, el jove noi va morir, i Eter va agafar la seva forma per fer allò que el noi no va poder fer)

L'infant que volia ser lliure

Hi havia una vegada en un lloc molt llunyà un regne diminut de persones molt petites molt petites que semblaven formigues donant voltes a una ciutat. El regne s'anomenava Petitalàndia dominat pel rei Lluc i per la reina Ambròsia els quals tenien dos fills: L'Amapola i l'Adan. L'Amapola era la princesa, de gran bellesa i de una mirada fràgil plena de sensibilitat. Tenia els cabells rossos com l'or i era tan alta que et feia mal de coll de tan sols mirar-la, i tan prima que si la veies de costat, desapareixia.

Pel contrari, l'Adan era l'infant i un jove poc agraciat i amb la cara plena de grans. Aquest era tractat desigualment pels seus pares ja que no compartia ni la bellesa ni la figura esbelta de la seva germana pel que temia que no l'acceptessin tal i com és i, per tant, volia fugir.

Tot seguia normal a Petitalàndia quan, de sobte, s'hi va presentar un cavaller anomenat Aleix. L'home semblava un minyó, però amb l'edat suficient per a resoldre problemes, i va ser convidat al palau per ser elogiat. En el moment en què va entrar-hi i va conèixer tant al rei com als seus familiars, va quedar prendat d'aquella figura de bellesa sobrehumana. Tenia tantes ganes de revelar-li els seus sentiments que va començar a posar-se tan nerviós que tremolava i tartamudejava. Quan va ser de nit, el cavaller va aprofitar per anar a la seva cambra i confessar-se-lo. Malauradament, va ocórrer quelcom inesperat: algú havia entrat al castell. Cada cop més el jove, al haver fugit de la cambra de qui li havia pres el cor, escoltava passos apropant-se. De cop i volta, es van sentir els crits de la princesa demanant auxili: era un segrest! Sense dubtar-ho, l'heroi va perseguir al desalmat i es va enfonsar dins del bosc. No obstant això, amb l'ajuda de la llum de la lluna va veure les petjades i va anar-hi a corre cuita. Quan va arribar enmig del bosc, va presenciar un home que anava a cremar a la princesa i ràpidament va posar fi al segrestador amb la seva espasa.

De sobte, va arribar el rei amb el príncep escortats pels soldats a l'escena del crim. Sense esperar-ho, en aquell moment el cavaller va declarar-se i ho va fer mitjançant una rosa. Semblava que per fi havien trobat al príncep qui governaria amb la princesa, però de cop i volta tot es va girar. No va donar la rosa a la princesa, sinó a l'infant. Tota aquesta estona havia estat enamorat de l'Adan! Això no va tardar en fer reacció sobre els testimonis i un d'ells, el rei, va ordenar rotundament l'encarceració permanent del cavaller a la presó. Mentre se'l portaven, l'infant plorava desconsoladament. Sentia amor pel cavaller?

Durant tot el trajecte, l'Aleix pensava en el seu estimat per la qual cosa faria un pla per sortir d'entre reixes i estar amb ell; encara que el rei no ho entendria.

Mentre la princesa parlava amb el seu germà, aquesta intentava consolar-lo fent que se n'oblidés del cavaller ja que el seu pare mai ho acceptaria. Aquest sempre ha tingut la ment tancada i si la gent s'enterés que un dels seus fills és diferent, la família reial seria la riota de tota la ciutat. S'estava donant una batalla en la ment de l'Adan: per una banda, aquest pensava que si seguia els consells de la seva germana, el seguirien considerant "normal" i, per tant, deixaria de ser la deshonra de la família; d'altra banda, si seguia el seu cor, ell se n'anaria amb el valent cavaller allà on no siguin jutjats i siguin feliços per sempre.

Llavors, l'infant va prendre una decisió: parlar amb el seu pare.

Mentre el rei descansava al seu tron trist, el seu fill va entrar-hi decidit. El jove, al revelar-li els seus sentiments, donava la raó al seu pare i, per tant, afirmava que era impensable que un noi estigui enamorat d'un altre noi.

El rei va fer un somriure d'orella a orella i es va sentir orgullós del seu fill a qui li va donar una abraçada per petició d'ell. Tot s'havia arreglat, el noi no es va deixar moure pels seus sentiments i només li quedava una cosa per fer: rebutjar al pretendent. Escortat pels guàrdies va baixar al soterrani on hi estava el cavaller entre reixes i desnutrit. Quan va veure el seu estimat, l'Aleix va dir-li que el volia des del moment que el va veure i, mentre aquest pregava que el deixessin en llibertat, l'infant el va rebutjar. No obstant això, quan els guàrdies es van distreure el jove va noquejar-los. Era una trampa, estava fingint! Ràpidament, l'Adan amb les claus robades al seu pare quan es van abraçar va obrir la cel·la del seu estimat amb qui es va fer un petó. Els joves van fugir tant de la presó com de les normes tradicionals que imposava el rei en què hi estava prohibit l'amor entre persones del mateix gènere. Finalment, el noi havia seguit el seu cor i el seu destí: estar amb el seu amor.

El rei, enganyat i sense el seu fill, es va donar compte del seu error: no es pot impedir l'amor entre dues persones ja que això no s'escull.

Els nois foren feliços per sempre i van recórrer el món lliures mostrant el seu amor.

I vet aquí un gos, vet aquí un gat, que aquest conte s'ha acabat!